

Sygn. akt II Cz 696/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anatol Gul

Sędziowie: SO Piotr Rajczakowski

SO Aleksandra Żurawska

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2014 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

zażalenia dłużnika P. Ś. na postanowienie Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 4 marca 2014 r., sygn. akt I Co 27/14

w sprawie egzekucyjnej z wniosku wierzyciela (...) Sp. z o.o.

prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Świdnicy – I. P. /sygn. akt KM 1205/13 /

p o s t a n a w i a:

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że ustalone w pkt 2 postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Świdnicy – I. P. z dnia 26 listopada 2013 r koszty postępowania egzekucyjnego w kwocie 494,59 zł obniżyć do - 370,78 zł.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 4 marca 2014 r., Sąd Rejonowy oddalił skargę dłużnika P. Ś., w której wniósł on o zmianę postanowienia Komornika Sądowego I. P. z dnia 26 listopada 2013 r., w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego. W ocenie Sądu, analiza akt postępowania wskazuje jednoznacznie, że skarżący dokonał zapłaty długu bezpośrednio do rąk wierzyciela, lecz nie uczynił tego dobrowolnie, a dopiero po wszczęciu przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego i po dokonaniu przez Komornika wielu czynności w tej sprawie. Zatem zapłata ta pozbawiona jest cech dobrowolności, bowiem nastąpiła w wyniku czynności egzekucyjnych. Wobec powyższego, zdaniem Sądu, brak było podstaw do przyjęcia, że świadczenie to spełnione przez dłużnika nadal posiada charakter świadczenia pozostałego do wyegzekwowania.

W zażaleniu na powyższe postanowienie, dłużnik zaskarżając je w istocie co do części dotyczącej oddalenia jego skargi w przedmiocie ustalenia opłaty stosunkowej podniósł, że opłata egzekucyjna winna być naliczona na podstawie art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji w wysokości 5% świadczenia pozostałego do wyegzekwowania, jednak nie niższej niż 1/10 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego, bowiem umorzenie postępowania egzekucyjnego nastąpiło na wniosek wierzyciela. W ocenie skarżącego, nie ma znaczenia przyczyna, z powodu której wierzyciel zażądał umorzenia postępowania egzekucyjnego.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego został złożony przez wierzyciela w dniu 9 października 2012 r. (data na prezentacie kancelarii komorniczej). Zastosowanie zatem będą miały przepisy ustawy o komornikach sądowych i egzekucji sprzed nowelizacji z dokonanej w dniu 26 grudnia

2013 r. (Dz. U. z 2013 r. poz 1513). Zgodnie natomiast z obowiązującą ówczesnie treścią przepisu art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (tekst jedn.: Dz. U. z 2011 r., nr 231, poz. 1376), w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela oraz na podstawie art. 823 kpc, komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 5% wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania, a jednak nie niższej niż 1/10 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Jednakże w razie umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela zgłoszony przed doręczeniem dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 1/20 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego.

Przechodząc natomiast do merytorycznej oceny zażalenia, wskazać należy, że przepis art. 49 ust. 2 przytoczonej wyżej ustawy, nie określa takich dodatkowych przesłanek jak przyczyna złożenia przez wierzyciela wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego. Zatem, w ocenie Sądu Okręgowego, nie można różnicować sytuacji dłużnika w przypadku, gdy dobrowolnie przekazał on do rąk wierzyciela należną kwotę, bądź też sam wierzyciel, z siebie tylko znanych powodów zrezygnował z dalszego popierania postępowania egzekucyjnego wnosząc o jego umorzenie. W piśmiennictwie prawniczym oraz judykaturze uzasadnione wątpliwości budzi użyty w treści ww. przepisu zwrot „wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania”. Zdaniem Sądu, nie może być on jednakże brany pod uwagę jako przesłanka wyboru między ust. 1 bądź ust. 2 art. 49 ustawy. Ma on jedynie znaczenie „techniczne” przy ustalaniu wysokości opłaty stosunkowej, która pobierana jest przez komornika, bowiem obowiązek zastosowania 5% stawki opłaty stosunkowej powstaje zawsze w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela lub na podstawie art. 823 kpc, co wyłącza zastosowanie ogólnej reguły wyrażonej w art. 49 ust. 1 ustawy. Samo spełnianie świadczenia przez dłużnika bezpośrednio wierzycielowi w toku wszczętego już postępowania egzekucyjnego nie oznacza, iż to działania komornika doprowadziły do zaspokojenia wierzyciela, ponieważ stan taki został osiągnięty na skutek pozaegzekucyjnej czynności samego dłużnika. Ponadto, w świetle art. 804 kpc, gdy dłużnik spełnia świadczenie do rąk wierzyciela, a ten nie żąda umorzenia postępowania, nadal obliguje organ egzekucyjny do kontynuowania egzekucji. Za nieuzasadniony zatem należy uznać wniosek, że świadczenie spełnione przez dłużnika poza postępowaniem egzekucyjnym nie wchodzi w zakres świadczenia pozostałego do wyegzekwowania, o którym mowa w art. 49 ust. 2 ustawy (por. uchwała SN z dnia 29 października 2009 r., III CZP 82/09, wyd. Lex nr 522993).

W świetle powyższych rozważań, zażalenie dłużnika należało uznać za uzasadnione, co w konsekwencji prowadziło do zmiany postanowienia Komornika Sądowego w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego w ten sposób, że opłata stosunkowa winna być określona na poziomie 5% świadczenia pozostałego do wyegzekwowania. Zatem skoro świadczenie to wynosiło 2.879,28 zł, zaś przeciętne wynagrodzenie miesięczne w gospodarce narodowej w pierwszym półroczu 2012 r. wynosiło 3.080,84 zł (M.P z 2013 r., nr 107), przy uwzględnieniu kosztów doręczenia korespondencji w wysokości 62,70 zł, ustaloną przez Komornika opłatę stosunkową należało obniżyć do kwoty 370,78 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 kpc w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 i art. 13 § 2 k.p.c., orzekł jak w postanowieniu.